

שבט האינדיאני בטייפה
- וקפיצות בסיגנון להקת כרמון

לאכילה. מלבד נחשים, אפשר להזמין כמוכן גם צביענק, קרוקודילים ושאר זוועות, שתוך דקות אחרות וטיפולם המסור של בעלי הדוכנים הופכים למאכליתאווה. בתור סוכריות מוכרים רוכלי המקום: עיני צפרדעים, רגלי תמנונים מסוכרים ושאר ממתקים. ממש סמוך לשוקי הנחשים תוכלו

רבועים, ומוכיח לאדם המערבי שקיבתו של הסיני הממוצע כנראה עשירה מברזל, ולכן הוא מסוגל לאכול כל שרץ, זוחל, מעופף או שוחה. לאורך השוק ממוקמים דוכנים רבים המחזיקים בתוך תיבות זכוכית עשרות נחשים מתפתלים. הקונה בוחר לו את הצפע או הקוברנה החביבים עליו, ובעל הדוכן, באדישות מדהימה, שולף את השרץ המבוקש, חולב ממנו את

כדי להגיע אליהם יש לנסוע שעות אחדות מטייפה לכיוון ההרים. בחלק האחרון של הדרך יש רכבת קטנה, המטפסת באופן תלול ומפחיד לעבר הכפרים שעל ההרים. בתוך הכפר, אחרי מסע קניית המזכרות, חפשו את אולם התרבות, בו מוצגת מדי יום תוכנית פולקלור מיוחדת לתיירים שבאו לראות את

מיסערה שהתימרה להיות אירופית, וכל חברי למסע נכנסו לתוכה. ראיתי שההורים נשארים כולם על המידרכה, ואליהם מגיעה "המיסערה" שלהם. התקשתי לאכול עם ההורים דווקא, ואחרי שניסו לשכנע אותי וראו שאין עם מי לרבר, השתכנעו. המיסערה היתה מורכבת מהורי כחושבישער עמוס בפאצ'ים (חגור, בעברית) כש

עפעף קנה איזה 300 קילומטר מרובע. כשהיתה לו חלקת הארמה ביד, הוא החליט לבנות עליה כפראמנים, וכבקשיש גם שני בתימלון. זהו אחד המקומות הרועים ביותר במיוחד התיכון. מקום שבאמת אפשר לתפוס בו ראש של שקט, וכמוכן לבדוק איזה מתוך עשרות המיסערות הנפלאות היא הנפלאה מכולן. מלון

העיתונאי טייל-מדרך יוסף ("ג'קסי") ג'קסון נותן לקוראי העולם הזה כמה טיפים מיוחדים: איך לבלות במקומות בלתי-שיגרתיים בעולם הגדול

מסורת השבט איננו. באחד הריקודים, הקרוי חתונה, מופיע החתן כשלגבו קשור כיסא ועליו יושבת הכלה המיועדת. חשבתי על כמה וכמה חתונות פולניות שהיו שמחות לראות את הריקוד ולאמץ אותו.

שאר התוכנית היא במיטב המסורת של להקת כרמון, ובמשך ההופעה עוברים צלמים בין החוגגים והתיירים ומצלמים כל תייר כשעל זרועו תלויה יפהפיה אחת או שתיים, לזיכרון-עולם. כל העסק, כולל התמונה, הביילוי והחטיפים, עולה כ-20 דולר. שווה.

בכל אחד מהם מצויה מנה אחרת. ההורים, ואני בתוכם, התיישבנו על המידרכה, אמרנו את שם המאכל, וההורי הכחוש הוציא קצת מאתו המאכל ושם אותו בתוך עליים, שהם הצלחת. האוכל היה טעים להפליא, המחיר אפסי ממש, והריצות לחדריה השרותים השונים לקראת סוף היום היו מעניינות מאוד אף הן. חוויה שאסור להפסיד.

עולה כ-20 \$ לאיש, וסירות מובילות אותך לכפר-הרייגים עצמו כל שעה.

הודו: האדמונות הצבים

אם למרות הכל הגעתם להודו בחודשי הקיץ, חום של יותר מ-40 מעלות ולחות של 90%, אתם יכולים לעשות אחד משני הדברים: או לקחת מטוס בחורה הביתה, לצפת למשל, או להיכנס למישרד-נטיעות בבומביי ולקנות כרטיס טיסה לקשמיר (100\$). בנמל-התעופה של קשמיר מחכות מוניות שיביאו אתכם, תמורת 55\$, לשפת אגם דל, שעליו העיר סרינגר. המקום הזה הוא מובלעת של אוויר צלול וקריר, מי האגם מעלים אדים,

אחיזיה: שוק החליפין

אחרי שגמרתם את כל הטיולים באריס-אבכה ואחרי שביליתם

טייפה: שוק הנחשים

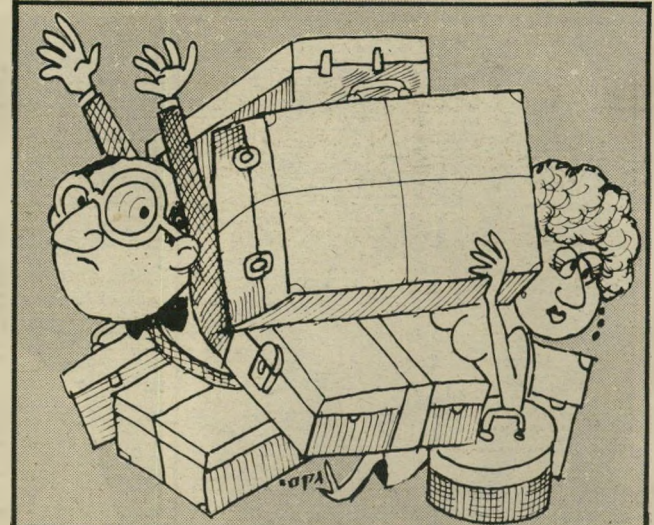
אם שוקי-הנחשים כלול בטיול שלכם, יופי, אם הוא לא כלול.

בבתי-סירות בקשמיר, בבית-זונות באדיס-אבבה, בשוק הנחשים, הצבים והקרוקודילים בטייפה ובעמק הנעלם בתוך לועו של הר-געש פיליפיני

למצוא את "קופת-חוליים" המקומית. אלה הם דוכנים של רופאי-רחוב, המדגימים לעוברים והשבים, בעזרת צילומים גדולים, את השיפור שחל בחולי שחין, עגבת וטחורים. בעזרת טיפולם הנאמן, כמוכן, אסור להפסיד בשום אופן.

הארס (שנמכר אחר כך לחיזוק כח הגברא של הסינים) והבשר עובר תהליך כישול או אפיה והוא מוכן

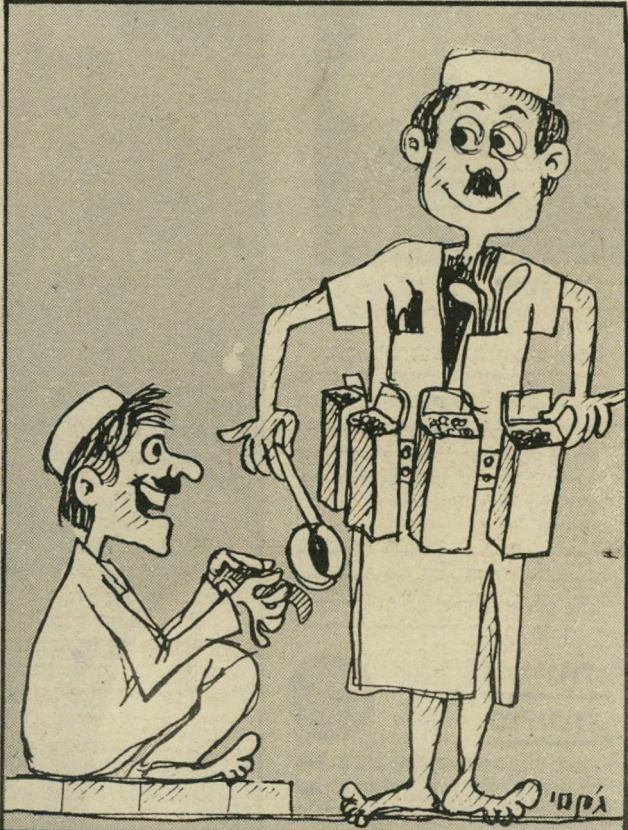
תעשו הכל, כולל רחיית החורה, כדי לבקר בו. השוק משתרע על כמה קילומטרים

כלל יסודי - נחשים בצלחת

הפיליפינים: העמק הנעלם

את אחת מארוחות המלכים שלזיכרה אני עדיין מזיל ריר, אכלתי בעמק הנעלם - כן, זה שם של מקום - המצוי בתוך לועו של הר-געש כבוי. המקום מוקף בצמחיה טרופית סבוכה, בין מעיינות של מים מינרליים, שם, בתוך כל היופי הזה, בסוכות מוצלות, מחכות לאורחים ארוחות מלכים בסיגנון "אכול כפי יכולתך". עשרות סוגי כשרים וסלטים, המתובלים בידי האשפים הפיליפיניים, גורמים הנאה קולינארית יוצאת-דופן לכל אדם - ולפרסרים מדופלמים, לא כל שכן. התענוג כולו - הביקור במקום והארוחה - עולה כ-8 דולר.

מיסערה על המידרכה - עיני צפרדעים בסוכר

ומגורי התיירים הם בנתי-סירות. שהם למעשה ארמונות צפים חטובים בעץ. לכל בית-סירות שכוה צמוד טבח; השואל את האורחים מדי בוקר מה היו רוצים לאכול במשך היום. התשובות הושגות בכל האורחים אותה הארוחה בריוק, זה סידור מיוחד שההורים המי ציאו, כנראה. ליר הארמון הצף עומד לו הפרייבט הצמוד. שהוא סירת-אפיריון המסיעה את האורחים לשיטוטים באגם. מחירי השהיה הוא כ-20\$ ללילה, כולל האי רוחות. בנתי-סירות המומלצים ביותר שיי כים לאחמד. כל אחד על שפת האגם מכיר אותו.

טייפה: ריקוד החתונה

אחד הביילויים המרתקים בטייפון הוא מסע אל השבטים ששם איננו, אלה הם התושבים המקוריים של האי, בתקופה שקדמה לבוא הסינים.

הודו: מיסעדה מתחת לחגורה

חת החוויות המיוחדות נודמנה לי כשנסעתי באוטובוס אשר בו נסעו גם תיירים וגם מקומיים. באמצע היום, ננסיעה הארוכה בין מקום למקום, עצר האוטובוס מול